

Чукъ-пчукъ

Чичо Тилчо сиромашъ бѣше толко-ва бедень, та нѣмаше какво да яде. Не можеше и не обичаше и да работи, защото всички въ селото му бѣха празноскипници и мързеливи.

Само едно знаеше да върши. Вечер отиваше при единъ мостъ край селото и заложаше едно дървено клопка, съ която ловеше вълци и лисици. Сега съ-тогисъ той улавяше по нѣкой зейръ, омаляше му кожата и я продаваше. Така той се прехранеше.

Една сутринъ рано, чичо Тилчо отиде на мѣстото при моста, да види дали не се е задало нѣщо. Клопката бѣше заложена, а въ нея нищо нѣмаше. Той я заложил и си отиде. На другата сутринъ дойде и видѣ, че клопката е пакъ заложена. Нагласи я и си отиде.

Когато дойде на третия път и пакъ на-йбѣри клопката заложена, той си рече:

— Лъжъ ще разбере, кой ми заложил клопката, та любаво ще го наложо. Така нощъ нѣма да спя, а ще остана подъ моста да вържа.

Рече и го стори. Сари се вечерята подъ моста и зачака. Къкъ срдѣсашъ дочу весели прованкация далечъ по пътя. Когато тласоветъ станавъ по-силенъ и по-веселъ, той разбира, че къкъ моста за светлото идатъ свѣтба. Като приближише моста, гайдѣтъ писнава и талпачѣ загупава. Чичо Тилчо се почувди. Каква ще е тая свѣтба? Когато минаваше свѣтбата презъ моста, единъ дяволъ се затече предъ свѣтбата и прѣво въ клопката на чичо Тилчо сионна, та я заложил.

Тогавъ единъ старъ дяволъ му рече:

— Е, сионъ, ти заложилъшъ вече много

пакти клопката на човѣке, ама да знае да отсѣче черноглогова, та да я тури на клопката, да видишь: ще ли му я заложилъшъ. Така, ще си и останешъ. Па да отсѣче друга черноглогова тогава, та три пъти само да те наложилъ съ нея по гърба, ще видишь, нѣма ли и найчното си нѣма да излѣжешъ. Ама слушай, само „Чукъ-пчукъ“ да не му излѣжешъ какво е, защото тогава всички трѣба да умреть.

Чичо Тилчо чу всичко, което каза стариятъ дяволъ. И си рече:

— Сега ще те звана, лѣностникъ про-клетъ.

Едва дочака вечерята. Презъ деня отсѣче две черноглогови тогаи. Едната остави въ клопката, а другата, ако и дълга, взе съ себе си и зачака подъ моста. Къкъ срдѣсашъ пакъ се задале дяволската свѣтба и снежинята дяволъ се затече напредъ да сионна въ клопката. Като сионна, силно излѣжисъ, защото черноглогованата го убодѣ и той остана на мѣстото си.

На сутринта чичо Тилчо отиде при дявола и му рече:

— Какво правилъ тука, братъ?

— Нищо. — отговори дяволътъ. — Убодохъ се, та не мога да ходя.

— Чакай да ти кажа азъ тебе, какъ се затеаря чужда клопка, — и три пакти изми тогата по гърба му.

— Мога ти се, не ме бий, — залеписа дяволътъ. — Каквото искашь, ще ти дамъ.

— Добре, едно само искамъ да ми кажешъ: Какво е това „Чукъ-пчукъ“?

— Не знамъ, братно. Лъжъ знаа, какъ се прави сирене, какъ се бие мѣлно, какъ се мели брашно, ама това, дето не питашъ, не знамъ.

— Ха, научи ме да прави сирене, — омаляна чичо Тилчо.

Дяволътъ го научи.

— Сега научи ме, какъ се бие мѣлно и какъ се мели брашно.

Дяволътъ и на това го научи.

— Добре. Ха, сега пъкъ да ми кажешъ, какво е това „Чукъ-пчукъ“, ако искашь, какъ